

N:o 19.

Af Herr Grafström: Om antagande af en författning angående sådana medlemmar af svenska kyrkan, som icke blifvit konfirmerade och begått Herrans Nattvard.

Jag har vid föregående riksdagar vågat framhålla den konflikt, som uppkommer derutaf, att medlemmar af den svenska kyrkan icke vilja underkasta sig kyrkans gällande lagar och, utan att, i den ordning lagen föreskrifver, från henne utgå, likväl yrka på den frihet, som tillkommer främmande trosbekännare. Det finnes tvenne sätt att häfva eller mildra denna konflikt. Det ena är att mer eller mindre borttaga de för kyrkans medlemmar obligatoriska kyrkliga stadganden, hvilka stå i samband med åtnjutandet af någon borgerlig rättighet, och att således frigöra kyrkans medlemmar från kyrkliga skyldigheter utan att beröfva dem någon kyrklig rättighet. För mig är klart, att detta sätt skall, om det införes i den kyrkliga lagstiftningen, ofelbart förr eller senare förstöra kyrkan såsom ett för sig bestående samfund med *någon* bekän-nelse och *någon* ordning. Det andra sättet är att tillämpa religionsfrihetens grundsats ej blott på den enskilde kyrkomedlemmens rätt att utgå från ett samfund, hvars lag han ej gillar, utan äfven på detta samfunds rätt att gent emot den, som, utan att utträda ur samfundet, yrkar på frihet från kyrkliga förbindelser, vidtaga sådana åtgärder, att, när denna frihet beviljas, ej samfundets fortfarande bestånd sättes i fara. Detta sätt har jag ansett mig böra förorda. Jag har derföre velat gent emot yrkandena på konfirmationstvångets borttagande, på civilt äkten-skap o. s. v. sätta yrkande på kyrkliga garantier, på det att de borgerliga rättigheter, som synes mig rättvisligen böra de yrkande beviljas, ej måtte förstörande inverka på det kyrkliga samfundet.

Det förslag, som jag vid förliden riksdag hade äran att i detta syfte framställa, vann väl Lag-Utskottets men icke Riksdagens bifall. Emellertid, då konflikten fortfarande på det skarpaste fortfar, då till Kongl. Maj:ts gång på gång inlemnas petitioner om det så kallade konfirmationstvångets borttagande, då äfven vid denna riksdag, efter hvad

jag tror mig kunna veta, förslag både i detta syfte och om införande af civiläktenskap komma att afgifvas, har jag ansett min pligt bjuda att äfven till Lag-Utskottets ompröfning framlägga det förslag, som enligt min ringa uppfattning ändamålsenligast löser den svåra frågan, och avsluter mig dervid i det närmaste till det lagförslag, kring hvilket vid föregående riksdag Lag-Utskottets majoritet syntes samla sig.

Jag får därför äran föreslå, att Riksdagen måtte för sin del besluta följande:

Förordning, angående sådana medlemmar af svenska kyrkan, hvilka icke, på sätt samma kyrka godkänner, blifvit konfirmerade och begått Herrans Nattvard:

Hvad i 4 § af Kongl. Förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd den 21 Mars 1862 finnes stadgadt derom att främmande trosbekännare och de, som till utträde ur svenska kyrkan sig anmält, icke ega deltaga i kyrkostämmas öfverläggningar och beslut, vare äfven tillämpligt på medlemmar af svenska kyrkan, hvilka, ehuru till myndig ålder komne, icke på sätt, samma kyrka godkänner, blifvit konfirmerade och begått Herrans Nattvard.

Vill medlem af svenska kyrkan, som icke är konfirmerad på sätt samma kyrka godkänner, ingå äktenskap, skall det ske inför borgerlig myndighet på det sätt och i den ordning, som bestämmes i 4 och 5 §§ af Kongl. Förordningen angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning den 31 Oktober 1873.

I afseende på den borgerliga myndighetens skyldighet att för anteckning i kyrkobok göra anmälan om de inför densamma avslutade äktenskap gälle i tillämpliga delar hvad i 9 § af sistnämnda Kongl. Förordning föreskrifves.

Om remiss till vederbörligt Utskott får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 28 Januari 1879.

Frith. Grafström.